

NOA LAEV

Jumal nägi, et inimese kurjus oli mõõtmatu ja kogu ta mõtteviis üksnes paha. Ta kahetses, et ta oli inimese üleüldse maa peale loonud. Kuna inimesed ei soovinud end parandada ja oma käitumist muuta, otsustas Jumal kogu inimkonna veeuputuse läbi hävitada. Ometi leidis teiste hulgas üks hea ja õiglane mees. See oli Noa. Noal oli naine ja kolm poega. Tema poegade nimed olid Seem, Haam ja Jaafet. Igal pojalt oli naine. Jumal otsustas Noa ja ta perekonna päästa. Ta käskis Noal ehitada suure laeva, teha sinna palju kambreid ja seda seest ja väljast pigitada.

Noa asus kohe tööle. Laeva ehitamiseks kulus palju aega, sest see oli väga suur.

Paljude aastate pärast sai see lõpuks valmis. Nüüd käskis Jumal Noal loomad laeva tuua.

Jumal ütles, et igast liigist peab tooma laeva kaks looma, nii isase kui ka emase. Jumal käskis Noal ka kõigist liikidest linde laevale tuua. Noa tegigi täpselt nii, nagu Jumal talle ütles.

Pärast läks ka Noa oma perega laeva. Siis sulges Jumal ukse. Noa oli oma perega laevas ja ootas.

Väljaspool laeva elasid inimesed edasi nii nagu enne. Nad ei uskunud ikka veel, et veeuputus tuleb.

Aga äkitselt hakkas vihma sadama. Vihma kallas taevast alla nii, nagu keegi valaks ämbrist vett. Noal oli olnud õigus! Aga nüüd oli juba liiga hilja laeva pääseda, sest Jumal oli ukse sulgenud.

Varsti olid kõik madalamad kohad veega kaetud. Vesi tormas edasi nagu suur jõgi – lükkas ümber puid, liigutas paigalt suuri kive ja tegi valju müra. Inimesed olid hirmu täis. Nad ronisid kõrgematesse paikadesse. Aga meri tõusis ikka kõrgemale ja kõrgemale. Vett voolas taevast alla 40 päeva ja 40 ööd. See tõusis mööda mäekülgi üles ja varsti olid ka kõige kõrgemad mäed veega kaetud. Nii surid kõik inimesed ja loomad, kes olid väljaspool laeva. Kuid laevas olid kõik kaitstud. Vesi võimutses maa peal sada viiskümmend päeva.

Noa ja ta pojad olid laeva hästi ehitanud. Vesi tõstis laeva üles ja see jäi vee peale ujuma. Siis ühel päeval, kui vihmasadu lõppes, hakkas päike paistma. Ümberringi oli ainult üks suur veteväli. Ainuke asi, mida võis näha, oli vee peal ujuv laev.

Jumal laskis nüüd tuulel puhuda, ja uputuse veed hakkasid alanema. Viie kuu pärast jäi laev Ararati mäe tippu seisma. Möödus veel kolm kuud, ja need, kes olid laevas, võisid vaadata välja ning näha mägede tippusid. Vesi aga alanes ja alanes.

Noa ootas veel nelikümmend päeva ning laskis siis laevast välja kaarna. Lind lendas mõneks ajaks ära ja tuli jälle tagasi, sest ta ei leidnud kohta, kuhu maanduda.

Noa tahtis näha, kas veed on maa pealt alanenud, seepärast laskis ta järgmisena tuvi laevast välja. Aga ka tuvi tuli tagasi, sest ta ei leidnud kohta, kuhu jääda. Noa laskis ta veel kord välja, ja kui ta õhtul tagasi tuli, oli tal õlipuu leht noka vahel. Nüüd teadis Noa, et veed on maa peal alanenud. Noa laskis tuvi kolmandat korda välja ja nüüd leidis tuvi elamiseks kuiva paiga.

Jumal ütles Noale: „Mine laevast välja. Võta kogu oma pere ja loomad kaasa.”

Noa väljuski laevast kogu oma perega. Loomad läksid mööda maad laiali ja linnud lendasid laeva juurest ära. Noa ehitas kividest altari ning ohverdas Jumalale. Jumal leppis inimkonnaga ära ning otsustas, et ta ei hävita enam kunagi kõike elavat. Selle lepingu kinnituseks ta pani taevasse vikerkaare.